

ACC. N:R M. 15266: 1-7.

Landskap: *Skåne* Upptecknare: *Jugemar Svensson, Lund.*
Härad: *Luggude* Berättare: *Petter Callmer, Kinglestad*
Socken: *Otkarp* Berättarens yrke: *smedmästare*
Uppteckningsår: *1960* Född år *1884* i *Otkarp*

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Smiden. s. 1-7.

LuF III

Både min farfar och far
har varit smeder här i Kingörsåsa. Jag
fick tidigt börja vara med i smedjan.
När jag var 13 år började jag på allvar
som kätling. Det var att börja med att
dra väljen och släppa. Det var ett tungt
arbete att hantera släppan, men så
småningom blev man ju van. Jag hade
ingen lön utan fick pengarna till det jag
behövde. Serälten och vi kättingar
bodde i en gerälthammare över smedjan.
Jag vet att far betalde serälten 8 kr i
veckan för vintern. Under sommarens
bruhade det vara något mer eftersom
vi då hade mera arbete.

På våren var det mest
reparationer av jordbruksredskap såsom
blötar, hovar och plojar. Binderna

villde ha sina redskap i ordning till
vår bruket började. Vi tillverkade och i
kassar, blisar och glöjar.

Vi hade en hel del
beslagning av vapnar. När en bände
villde ha en vapn, kom han till
munden och berättade och han i sin
hän berättade hävandet av en vapnmakare.
Det var stora fördringar i symmetri för
äk vapnarna. Bänderna berättade för en
att de finast vapn. På vinden när
det inte var så mycket arbete gjordes
vi en del vapnar på lager.

Stårskening förhållanden
mycket. Bänderna hade naturligtvis ett
par hästar var vår muddja lag och
ligger alljämt vid en stor väg och det
förhållanden ofta att det kom folk från

man a skaine och hårde färbi. De var på
väg söderut med hajar och skjar. och
andra stöjdrakar. Pörn handtaren hårde
och så den här vägen. De kom ofta
med sina hästar och ville ha en sko
som kommat färdig utad. Det var på
länge och påfäst kunde resa de fjerd
Under första världskriget kom det ofta
folk från söderifrån fjärr och den
hade vi ibland som kunder.

I början av 1900-talet
hade vi brennaskin och varv men
både fick dras för hand. Buren smidda
vi själva. Det hårde inte till det
lättare att ha de buren

I slutet av 1920-talet
fick vi elektrisk kraft och skinn.
Vi bildade en energiförning. Bänderna

var i väg att få haft att dra de nya
hösken. När stämman kom blev
det kjul och bra i undjan Tidjan
hade vi haft fotokamjor. Vi skaffade
en en stähl till fyren en ny ben-
maskin och småghskiva. Vi hade
haft gasovsk tidjan men det dröjde
inte länge förtän vi fick elsk
Det underlättade ju betydligt. Förtän hade
man fått rocha allt i fyren och
det var inte alltid så lätt isynnerhet
om det var stora saker.

När jag började som
lärjag kom de första avtägarna
och brudarna. Roserberg gods var
fört här i halten. Det födrades
om mig att förtä mig för dem. Man
fick vara med ut för väryarna

och se hur maskinerna fungerade.
De första bindarna kom från Ameike
Kullbergs i Mörby var återfärsljare
och därefter tog vi också reservdelar.
Far ägde två loko-mobiler
och höskor som han var ute hos
bindarna och höskede med. Jag var
med far några gånger.

Järn, stål och kol
tog vi från Gustav Nilsson i Landskrona
men när han slutade övergick vi till
Tänkhvuds järnhandel i samma stad.
Vi handlade på årsbetal.

Bindarna hade varit på
årsbetal. När de betalade skulle de bjuda
på en kopp. Vi brukade vanligtvis resa ut
till bindarna och ta betalt. Man
passade på i november månad när

de fått betalt för betarna.

1911 övertog jag smedjan
och höjde den av far jag äger smedjan
fullständigt men men som arbetar där
och så och skall väl överlägga den så
smidningarna.

Arbetsuppgiften i smedjan
har förändrats mycket under den tid
jag varit smed. Nu gör vi inga jord-
brukerredskap. Det finns bättre att köpa.
Till hällen har vi nästan heltat att
sko. Nu har bänderna hållit. Vagnar
gör vi däremot en och annan. Det
är ju en viktig vagn. Vi ägnar oss
huvudsakligen åt byggnadsarbete.

Jag kommer ihåg att
det ofta kom vandrare genom smedjan

låg ju vid en stor väg. De gick och fählade
 pengar och kunde tilländ för mig
 till att ha ett arbete några dagar. På
 såd de gick lite pengar gick de till
 spint. Jag vil en gång när det kom
 två vandrande berättar till far och
 blagade över att de hade ont i folkerna
 och bad att få rödsgröd att lindra
 smärtorna med. De fick rödsgröd, men
 jag antar att de drack upp den. De
 hade väl bark i halsen by de lyckas
 baka allting. Hundskan var att det
 rann. De gick alltid till job och
 hade en liten näck under armen med
 blöder i. De fluta var svenska men
 där var en del danskar och så.